

MARA LEE

Fald, rum

I

Det skred ned over øjet. En stund, bortvendt og præcis. Sig noget om stunden og den var bortvendt og præcis. Det gik at tale. Koldt, uvedkommende. Talen sank mod nul. Noget hengiver sig i nedtællingen, et ængstet blik, rasende ryg. Det begynder (at blive) koldt. Det ses ikke.

Der var en verden udenfor. Trist, uforanderlig, kulisse. Det nytter ikke at skabe sig; fortjener ingen beskrivelse. *Det gør ondt, det gør virkelig ondt, sagde jeg til ham.* Gardinerne flagede svagt ligesom på ordre af en forfængelig vind, som uagtet min irritation havde fundet ind i rummet. Jeg lukkede vinduet. Tingene genfandt deres stive, lige linjer. Mit eget urolige, lidt flakkende nærvær udgjorde den eneste afvigelse. Han pegede på en tom plads i sengen. Jeg nægtede. Jeg sagde. Du må tænke på politimændene. Forestil dig, hvordan det føles at stå der i stenregnen. Han svarede noget. Alt han sagde gik forbi mig. Rummet kunne ikke ses, heller ikke gardinerne, interiøret. Der fandtes ligesom ikke noget rum for mig. Det blev aldrig synligt. Og jeg tænkte så, at jeg ikke befandt mig nogen steder. Jeg blev panisk. Tanken om en regn af sperm slog mig. Dråberne faldt omkring halsen som et perlehalsbånd. En mand er forvredet i grimasser. Triceps, nedre mavemuskler og skuldre spændtes. Det faldt i kaskader over ansigtet. Han dækkede sig med armen, trak visiret ned. Ufrivilligt lukkedes øjnene. Følte hvordan det slog mod øjenlågene, læberne. Det løb i mundvigen. Der voksede en blodsmag fra halsen. Han skreg af smerte. Jeg skal slå dig ihjel. Jeg skal smadre skallen på dig. Det fandtes intet rum mere. Jeg befandt mig ikke nogen steder. Sten fandtes. Sperm. Det går at elske sperm. Det går at kaste sten, sådan at tindinger flækker. At dø går, det går, går over hele det forpulede billede.

Han havde talt færdigt. Ventede på et svar. Jeg mærkede det. På kravet som voksede uden for hans mund. Den tomme plads ved siden af ham. Opfordring i luften. Jeg vidste, at det gik at tale forbi ham. Han krævede aldrig nogen enkel linearitet, dialog. Tværtimod værdsatte han, når jeg placerede mig lidt skråt ved siden af. Han kiggede skråt, markerede den plads, hvor mine ord burde begynde. Jeg rystede på hovedet. Nej. Der findes intet rum her. Ikke som det går at være i, svarede jeg. Det løb tvetydigt fra hans mund. For mig, i denne stund, var det umuligt at afgøre, hvad væsken bestod af. Munden formede sig omkring det flydende, og jeg formodede, at det var spyt, savl. Han formulerede urolige sætninger. Hvordan går det? Er dine væsker sunde? Rynken i panden var der, den bekymrede pandehåret. Det kunne

ikke være spyt, det var ligesom kønnere. Så ligefrem naturligt ud. Det var en attraktiv mand. Sexet på en kølig måde. Hans bevægelser var altid lige velafvejede. Det som flød var mere hvidligt end savl. Man kunne ane hans lysker under det vel-siddende bukselærred. En hud som var så spændt over hoftebenet, en sprød hinde af mand som når som helst kunne revne. Jeg så for mig, hvordan huden krakelerede. En ynkelig brist som mindede om hjerneskode, det flød. Ikke meget, men tydeligt, hvidt. Sperm, øjensynligt. Jeg sagde det. Han nikkede, svarede. Sætningen dryppede fra hans mund: sperm. Jeg satte mig i sengen og ventede. Pillede ved det noprede sengetæppe. Mit hoved var i hans hoftehøjde. Jeg lod som ingenting, gabte. Det hele kedede mig. Hvordan han bare tømte sig, sjusket, skødesløst, over hele rummet. Måske ville han gøre mig opmærksom. På loftet, væggene, alt som begrænsede vores samvær. For mig var der end ikke en plads. Vi var holdt op med at tale. Ikke fordi tavsheden på nogen måde var talende, ikke af respekt for hans tømning som endelig var afbrudt, men bare fordi vi ikke havde noget at sige. Han tændte fjernsynet og lagde sig udstrakt på sengen. Åndede tungt. Udtømt. Jeg bøjede mig over ham og undersøgte hans hofter. Der var ingen tragik i luften. Ingen sorg over vores ordløshed. Og vi kommunikerede heller ikke på nogen andre måder. Hans hofter var virkelig exceptionelle. Jeg rørte ved venstre lyske. Forsigtigt, hviskede han og strøg mig over håret. En gestus som førte tankene direkte til fellatio, men det man har i tanken kan man ikke samtidigt have i sin mund. Han pressede mit hoved nedad. Jeg gjorde modstand. Jeg sagde, jeg tænker. Han gav efter. Han knappede sine bukser op og trak underbukserne et stykke ned. Tænk ikke, sagde han, og førte mit hoved mod sit køn. Hvordan skulle man modsige en sådan befaling, tænkte jeg. "Jo, det gør jeg"? eller: "Jo, vist tænker jeg"? Han var fuldt bevidst om, at én og samme ting ikke kunne være to steder samtidigt. At jeg lige nu tænkte på hans pik og på at den var i min mund, og at den derfor ikke var det. Hans køn rørte ved mine læber. Vist tænker jeg, sagde jeg, og åbner munden, mens han langsomt skyder sine hofter frem og lader sit køn glide ind mellem mine læber.

Et fokus på hans hofter. Og hans ansigt, udvisket af en så almen nydelse, at han ville kunne være hvem som helst. Hænderne griber om hovedet, håret, presser det ned, giver efter, og ned igen, i en forsinket rytme.

Jeg spyttede sætningen ud på hans brystkasse. Tørrede mig om læberne med lagenet. Han kyssede min pande, sagde at jeg tænkte sexet. Jeg svarede, at mine sætninger var længere, kønnere, mere sexede end hans. At jeg ikke behøvede ham. Jeg tænkte hellere selv. Jeg strakte mig ud ved siden af ham. Vi var smerteligt parallelle. Lige lange. Mit køn fandtes ikke, kun hans. Hans køn havde et rum i tanken. Jeg kunne ikke engang opfatte rum. Ser du, spurgte han. Hvad, spurgte jeg. Loftet, sagde han, der er et loft her. Jeg overhørte hans kommentar. Jeg troede ikke på kommunikation. Jeg foretrak at kontemplere sætningen som svaledede af på hans bryst, den transformeredes fra mælkeagtigt hvid til klar og gennemsigtig tanke og fordampede siden som en forvildet indskydelse. Det som irriterede mig mest i hele forehavendet var, at jeg måske fremstod som fikseret på den mandlige udløsning. Jeg var faktisk ligeglad med den også. Hans brystkasse hævedes og sænkedes, det var en

nåde at fornemme hans ånde i denne død. Jeg fornægtede helt og holdent spermen når det kom til stykket. Vi lå i sengen i lang tid. Vi var frem for alt parallelle. Selvom min opmærksomhed kun var rettet mod et ret bredt bælte midt på hans krop; brystkasse, hofter, køn. Han var i dele. Og dette kom sig af, at han lå der, stirrede op mod, ja, loftet. Han var sådan en som kunne opfatte loft. Vægge. Dør. Han så rummet i dets tarvelige begrænsning. Han var i dele. Jeg vendte mig om på siden. Det buldrede tæt ved mit øre. Det rasede. Katastrofe over øjet. Jeg spurgte, hvad det var, som lød. Han sagde, at det kom fra fjernsynet. Hvad sker der i fjernsynet, spurgte jeg. Det raser, sagde han. Ja. Sagde jeg. Det raser i fjernsynet ind i mit øre. Det lyder som en katastrofe i mit ansigt. Det må komme fra et andet sted, sagde jeg. Mit ansigt er kun skønhed, havblik. Det kommer fra kønnet. Det er katastrofalt. Det raser fra kønnet i fjernsynet i mit ansigt. Han rystede ved siden af mig. Som spasmer, naturkatastrofe, hjerneskode. HVAD ER DET? skreg jeg. Mit skrig var bedøvende. Han holdt ikke op med at ryste. Vi går under, sagde han, og jeg opfangede noget sælsomt i hans røst, som måske var angst. Jeg strøg ham blødt over hoftebenet. Beroligede ham, pylrede, forsikrede ham om at alt var fint. At vi lå her, parallelle, alene sammen. Det var smukt. Han satte sig op, pegede mod fjernsynet, og sagde: vi går under. Jeg fulgte skulderens overgang til overarm og underarm og håndled og hånd og pegefinger. Derefter et langt mellemrum og videre til fjernsynsskærmens ufattelige fladhed. Han gentog dette. Vi går under, med blik og pegefinger rettede mod fjernsynet. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle fæstne blikket. På hans øjne, på hans pegefinger eller på fjernsynet. Hans oprørthed skuffede mig, men også hans uopmærksomhed. Han virkede ukoncentreret, eller splittet i det mindste. Jeg bad ham tage sig sammen. Tag dig sammen, sagde jeg, du er splittet. Du går i stykker. Resten tænkte jeg for mig selv: du går fra hinanden i øjne, pegefinger, fjernsyn og blik. Han var uattraktiv. Hans sønderfald interesserede mig ikke. Jeg vendte mig om på maven igen og forsøgte at sove. Det rasede over mit ansigt.

2

Stunden var bortvendt og præcis. Det gik ikke at se.

3

Han sank ind i hendes tarme. Stjernen sprækkede i en glad cirkel. Han rørte ved hendes inderste. Han spurgte, hvordan den føltes. Intet svar. Skrævede bare. Skreg. I sammenkrummet smerte, skræv.

Hendes hoved hang som en blomsterkalk, imbecil. Han måtte blive ved. Måtte komme over ryggen. Måtte sprøjte over de rigtige sager. Hun åd ham sådan. Fodre hendes smerte. Give hende et glinsende foder, opsvulmet. Noget at tænke på. Gør det igen. Det er bare at bestige hendes ryg. At betræde en cirkel. Den vil sprede ringe til resten, aftagende, påmindende om et rum. Fald. Dybt, han stødte hårdt.

Hun kunne lide det. Hårdere. Skreg, at hun kunne lide det. Indvoldene sprængte mod hvert åndedrag. Sådan, netop sådan. Han pressede sig indad. Cirklen sluttede sig symmetrisk omkring hans pik.

Afgangen var lige så hvid som leden. Virkede i en vis forstand forsinket, en overbleven rest. Ikke sådan at dette forsinkede dannede nogen som helst genklang, resonans. Det var bare efterladt.

4

*Stunden var bortvendt og præcis.
(de hænger sig i uafgjorthed)
en ryg*

En unaturlig pose. Tankerne var runde. Flække hendes tindinger. Brække hendes kæbe. Der var en krop tilbage at tale om. Insisterende i sine knuder. Muskelforøjning, ligament. Han må banke hullet frem af kroppen. Alting var glemt, udvisket. Hun var bleg som et ar. Han besteg hende på ny. Bevægede sig ud og ind i fravendt indifferens. Ved en tilfældighed kørte han fast i indløbet, standsede der. Fornemmede hvordan ringmusklen spændtes og straktes rundt om pikhovedet. Der var noget i den finmekaniske bevægelse som forstyrrede ham groft. Han sad fast, fæstnet i en minimal glidning. En stagnering, ligesom manisk, frøkenagtig. Han ville bevæge sig videre, variere sig. Men han sad fast ved pikhovedet, ude af stand til at trænge dybere ind. Også synet af hvordan det boblede rundt om hullet, dets fantastiske elasticitet. Han hengav sig autistisk til denne ensformighed, insisterende og vedholdende som tics.

Hun skreg af lede, når han ikke trak sig ud, ikke trængte ind. Han skreg tilbage i glasagtig hæmning, overfladisk hensynkning. Han så noget med urørligt blik. Hun vred hovedet, bagud, ville fange hans fiksering. Hendes blik standsede ved lænden. Og der, et sted mellem korsryg og anus, ramlede deres blikke sammen i en død vinkel. Et skred. Der var intet at se. Et utaknemmeligt mellemrum. En plads mærket med overflødighed.

På dansk ved Camilla Skovbjerg Paldam og Jan Bäcklund